

Aleksandra Cofta-Broniewska

Goszczewo, gm. Aleksandrów Kuj.,
woj. włocławskie. Stanowisko 25

Informator Archeologiczny : badania 15, 34-35

1981

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Badania prowadził Zespół pod kierunkiem doc. dr hab. Aleksandry Cofta-Broniewskiej. Finansował Uniwersytet Warszawski. Pierwszy sezon badań osady ludności kultury amfor kulistych.

Stanowisko znajduje się na krawędzi stoku terasy nadzalewowej rzeki Tążyny w odległości ok. 300 m na wschód od dzisiejszego jej nurtu. Badania podjęto w związku z problematyką późnych etapów rozwoju społeczeństw kultury amfor kulistych.

Rozpoznane w całości małe skupisko fragmentów ceramiki i krzemieni /o powierzchni 2 arów/ jest najpewniej pozostałością jednoszalewosowego obozowiska.

Uzyskano ok. 700 fragmentów ceramiki, ok. 150 krzemieni licząc kamieni i kości, natomiast ze źródeł nieruchomych - 13 dołków postępujących. Obiekty należy datować na późną fazę rozwoju "amfor kulistych".

Badania zakończono.

GOSZCZEWO, gm. Aleksandrów Kuj.
woj. włocławskie
Stanowisko 25

Uniwersytet im. Adama
Mickiewicza
Katedra Archeologii
Zespół Badań Kujaw

Badania prowadził Zespół pod kierunkiem doc. dr hab. Aleksandry Cofta-Broniewskiej. Finansował Uniwersytet Warszawski. Pierwszy sezon badań osady ludności schyłkowoneolitycznej.

Stanowisko znajdujące się na krawędzi południowego stoku doliny prawego, bezimiennego dopływu rzeki Tążyny. Dziś dno tej doliny zajmują torfniki.

Badania miały charakter sondażowy. Zamierzano ustalić stopień zniszczenia stanowiska /z powierzchni jego zebrano bardzo istotny poznawczo zbiór źródeł, w którym ceramika typowo "leśno"- wschodnioeuropejska współwystępowała z krzemieniami łączącymi cechy "mezo-lityczne" ze "schyłkowoneolitycznymi" - zebrano z powierzchni ok. 400 artefaktów krzemiennych/.

Zbadano powierzchnię 1 ara. W kategorii źródeł ruchomych uzyskano 40 fragmentów ceramiki, ok. 180 krzemieni oraz niewielką ilość kamieni, natomiast w kategorii źródeł nieruchomych - 4 dołki postępujące i 2 jamy /gospodarcze ? /.

Wykopaliska potwierdziły prawie całkowicie zniszczenie stanowiska przez współczesne działania agrotechniczne.

Badania zakończono.

GORZÓW WIELKOPOLSKI
Stanowisko 10

Muzeum Okręgowe
w Gorzowie Wielkopolskim

Badania prowadził mgr Tadeusz Szczurek. Finansował KWZ i Muzeum Okręgowe w Gorzowie Wlkp. Szósty sezon badań. Pozostałości osady kultury pucharów lejkowatych fazy młodszej.

Badania skoncentrowane były przede wszystkim w południowej części wysoczyzny. Wykop stanowił bezpośrednie przedłużenie osi wykopu z lat poprzednich w kierunku południowym. W miejscu tym przebadano obszar o powierzchni 303 m². Ponadto w części północnej badanego wcześniej obszaru założono wykop o wymiarach 15 x 5 m. Wykop ten miał na celu ukończenie częściowe eksploracji z 1979 r. oraz wyjaśnienie charakteru domniemanego wówczas rowu. Przebadany zatem w roku bieżącym obszar - z wyłączeniem powierzchni 37,5 m² eksplorowanej w 1979 r. do głębokości 90 cm - wyniósł 340,5 m², zaś w ciągu sześciu sezonów eksploracją objęto powierzchnię 1.411,0 m².

Wyeksplorowano jedenaście jam /nr 25-35/. W liczbie tej bezspornie funkcję palenisk pełniły cztery /nr 29, 30, 31, 34/, a jama nr 35 jako pozostałość po późniemiance, jest jedynym reliktem obiektu mieszkalnego. Ostatni, dwunasty obiekt, odsłonięty fragmentarycznie przy południowej krawędzi wykopu nie został poddany eksploracji.

Wykop dodatkowy nie ujawnił żadnych obiektów nieruchomych, pozwolił natomiast wykluczyć istnienie rowu jako tworu sztucznego w rozplanowaniu osady. Stwierdzono, że sięgające do głębokości 2,10 m w części wschodniej wykopu trzy nawarstwienia /przebadane fragmentarycznie w 1979 r. / przechodzą w kierunku zachodnim w dwie warstwy, a następnie ulegają całkowitemu zanikowi. Brak zakłóceń w tych nawarstwieńiach oraz jednorodny kulturowo materiał ruchomy, każe przyjąć powstanie owych nawarstwień w trakcie funkcjonowania osady.

Bogaty ilościowo i asortymentowo materiał kulturowy skupiony był głównie w jamach, a wśród nich szczególną obfitością odznaczały się paleniska. W ceramice naczyniowej - na podstawie większych fragmentów, a nawet egzemplarzy zachowanych w całości - wyróżniają się nieliczne dotychczas reprezentowane dzbany /trzy okazy w jamie 31/, częstsze formy wazowate i workowate oraz amfory. Ornament typu lubońskiego również w roku bieżącym trafiał się rzadko i to zachowany na pojedynczych skorupach, natomiast znacznie częstsze było zdobnictwo plastyczne